

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXI | číslo 3 | neděle 12. dubna 2020

Obsah čísla

25 let farního kostela

Ohlédnutí stavbyvedoucího

Známe Josefa Pospíšila?

Byla to zajímavá zkušenost

Na mši jako v ložnici

Slib architekta Korvase

Stavba kostela v datech

Svatovojtěšská omalovánka

V článcích od vás je radost

Aktuální farní zprávy

Hospodaření farnosti 2019

Naše zkušenosti s Biblií

Žijeme v době epidemie

Moderní křesťanská hudba

Charita v čase koronaviru

Dobrovolníci pomáhají

Velikonoční doplňovačka

Nebojte se, radujte se, Kristus, slavný vítěz z hrobu vstal!

Tak zní jedna z mála originálních českých písní ze sbírky zpěvů z Taizé. Jak aktuální v době, kdy se světem šíří strach z pandemie nového onemocnění COVID-19, v době, kdy zákeřný a neviditelný nepřítel v podobě viru přináší do našich životů samotu.

Pracuji na sociálním odboru a denně se setkávám se strachem lidí z nákazy. Strach lidí zatelefonovat lékaři při projevu příznaků onemocnění. Strach vedoucích pracovníků sociálních a zdravotních služeb z nedostatku personálu, ochranných pomůcek, z toho, že nebudou mít možnost zajistit lidem potřebnou péči. Strach mají zdravotníci i pracovníci sociálních služeb z toho, že nákazu přinesou do svých rodin. Osamění, úzkost a strach prožívají starší lidé, kteří zůstávají uzavřeni ve svých domovech. Strach ...

Co s tím? V myslí mi vytanula jedna píseň, ve které se zpívá „... láska bázeň vyhání“ (srov. 1Jan 4,18). Lék na strach tedy známe, ale jak to udělat, aby tento lék všude přídomný strach přemohl? Zdrojem každé lásky je Bůh, On sám je Láska. Každá modlitba, kratičké zastavení v kostele, čtení Písma svatého, svátosti, to vše jsou prostředky, které umožňují, aby naše láska k Bohu rostla a bylo jí v tomto světě víc.

Každý den můžeme přidávat kapku po kapce, díky které bude více lásky mezi lidmi. Může to být povzbudivá SMS, telefonát tomu, kdo je sám nebo s kým jsme nebyli delší dobu v kontaktu, laskavé slovo, úsměv, pozitivní reakce na dobré věci, pomoc, trpělivost, ...

Velikonoce jsou svátky nezměrné lásky Boha k člověku. Lásky, která na sebe bere strach, úzkost, utrpení tohoto světa. Lásky, která vítězí nad každým zlem. Lásky, která osobním a jedinečným způsobem miluje každého člověka. Jsme zváni odpovědět na tuto lásku vírou v Krista, slavného vítěze, který z hrobu vstal. ■

Helena Miklová

Na začátku dubna si připomínáme 25. výročí posvěcení kostela sv. Vojtěcha. Na tom, že kostel dnes stojí, se podílel nejen jeho architekt a stavebníci. Jeho osud pomáhali vytvářet i ti farníci, kteří v Otrokovicích o kněze, faru a kostel desítky let bojovali. Vstoupila do něho také řada kněží, jáhnů a občanů, kteří pro kostel obětovali své finance, své domy a pozemky a nakonec i svůj čas. Jeho krátkou historii pomáhaly tvořit i děti, které jeho stavbu kdysi zvědavě okukovaly, a dnes se už o něho starají, nebo ti, pro které byl impulsem, aby se opět přiblížili k Bohu. Dnešní číslo Farního občasníku vám přináší příběhy některých z těchto lidí.

Vzpomínky stavbyvedoucího na budování kostela

V těchto dnech, kdy uplynulo čtvrt století od postavení našeho kostela, stále častěji přemýšlím, kolik úsilí museli vynaložit všichni, co se na stavbě podíleli. Začalo to už vyřizováním spousty povolení a žádostí na různých úřadech. Musíme si uvědomit, že to bylo za totality a tehdejší úřady neměly pro takové stavby žádné pochopení. Jen díky vytrvalosti všech zainteresovaných se podařilo vše potřebné vyřídit.

V době, kdy měla stavba začít, jsem byl v důchodu a dělal výzdobu v kostele sv. Michaela. Tenkrát mne o. Vojtěch Šíma přesvědčil, abych si vzal na starost organizaci stavby nového kostela. Věděl jsem, že to nebude jednoduché, ale věřil jsem mu, že mne v tom nenechá samotného. A musím přiznat, že celou dobu tou stavbou žil a o všechno se zodpovědně staral. Budiž mu za to velký dík.

Před zahájením stavby bylo třeba zbourat několik domů jak na náměstí, tak na staveništi, a získat různé stavební materiály. Měli jsme zájem o žezivo a hlavně obyčejné cihly. Bourání prováděli muži, ženy osekávaly starou maltu z těchto cihel a věnovaly tomu značné úsilí. Díky tomu jsme obyčejné cihly nemuseli kupovat.

Protože se připravovalo staveniště, bylo potřeba brigádníky taky posilnit. O přípravu svačiny a oběda se staraly tři ženy, které se střídaly a snažily se, aby všem chutnalo, protože kde se dobře vaří,

tam se dobře daří, ale i pracuje.

Stavba měla být brzy zahájena a my jsme měli stále málo peněz. Mnoho lidí nám to rozmlouvalo, ať ještě počkáme. Proto o. Vojtěch navrhl, abychom zajeli do Křelova za knězem Dr. Studeným, který právě dokončoval už druhý kostel, aby nám poradil, co máme dělat. Když Dr. Studený uslyšel, jaké máme problémy, bez váhání řekl, ať rozhodně nečekáme. „Začněte co nejdříve a uvidíte, že peníze získáte i od těch, kde byste to nikdy nečekali. Jestli se dostanete někdy do potíží, víte, kde Studeného najdete.“ On totiž částečně sponzoroval několik farností, kde se měl stavět kostel.

Dále pro nás bylo důležité, že nám doporučil stavební firmu Vítězslava Křesiny z Dubu nad Moravou, se kterou měl velmi dobré zkušenosti. Také nás velmi potěšil, že nám daroval všechny zbylé cihelné bloky, kterých bylo 7 velkých nákladních aut i s vlečkou. Rady a pomoc otce Studeného byly pro nás velkou pomocí pro zahájení stavby.

Začátek stavby se stále oddaloval pro nesouhlas p. Jiřího Kadlece, majitele vedlejšího domu, který pořád navyšoval své požadavky. Proto bylo rozhodnuto, že celou stavbu posuneme o 1 metr severně a 3 metry k východu, abychom mohli začít stavět.

Vypracováním projektu byla pověřena firma S-projekt Zlín, která navrhla přístup

ke kostelu po širokém schodišti z parku. Po estetické stránce to nemělo chybu, ale bylo by nesmyslné chodit dolů do parku a potom po schodišti ke kostelu. Proto se stavělo podle návrhu Ing. arch. Mojmíra Korvase, rodáka z Kvítkovic. Tento obětavý člověk byl vždy ochotný přijít na různá jednání. Vypracoval spoustu návrhů v dřívějších dobách, kdy se farníci pokoušeli postavit kostel. Patří mu za to velký dík.

Stavebním dozorem byl pověřen pan Ing. Zelík z Malenovic, který se zúčastnil různých jednání nejen v začátcích, ale i během celé stavby. Jako stavař dokázal vždy poradit. Také jemu patří dík.

S panem Křesinou, šéfem firmy SOPOS, jsme jednali již dříve, když jsme domlouvali ubytování a stravování jeho pracovníků, kterých bylo maximálně šest. Musím říct, že všichni členové této firmy byli pracovití a zodpovědní. Zvláště jejich předák pan Luňáček – o tom jsem říkal, že má zlaté ruce.

Že firma SOPOS byla na úrovni a postavila tolik kostelů, se projevilo také později, když Svatý otec Jan Pavel II. udělil p. Křesinovi Řád svatého Řehoře Velikého. Jsem si jistý, že si to zasloužil. Tato firma byla jediná, u které jsme nedělali výběrové řízení, protože ji doporučil o. Studený.

Často vzpomínám na velké úsilí brigádníků nejen v začátcích, ale po celou dobu stavby. V sobotu bývalo lidí dostatek, ale během týdne chodilo lidí méně. Když měla firma naplánovanou větší akci nebo práci ve vyšším podlaží, bylo potřeba zajistit více pracovníků, ani tehdy někteří nezklamali a vyměňovali si směny nebo si brali dovolenou – a za to jim patří velký dík. Je potřeba ocenit, že na pomoc při stavbě přicházeli lidé i z okolních farností, aby byli nápomocní na takovém díle.

Velmi významnou práci pro náš kostel udělal pan Ing. Josef Jindra z Prostějova, který navrhoval celé vnitřní uspořádání.

Od obětního prostoru přes dlažbu, rošt pod světlíkem, obložení zábradlí kůru, uspořádání křestního prostoru, všechny dveře včetně kovových ozdob, mříže, zábradlí z nerez oceli a taktéž lavice. Všechny tyto věci jsou na velmi vysoké úrovni a po estetické stránce nemají chybu. Za velmi precizní práci je třeba mu poděkovat.

Protože ještě nebyl dopracován přístup ke kostelu, požádal mne pan architekt Korvas, abych proměřil a nakreslil průběh opěrné zdi i její předsunutí k jihu. Tuto záležitost jsem konzultoval se statikem Ing. Františkem Zrůnem, který vypracoval potřebné výkresy. Aby vznikl dostatečný prostor pro přístup ke kostelu, zkrátily jsme přístavbu fary o jeden metr. Ukázalo se, že je to dostačující.

Jeden příklad z výběrového řízení: Jednalo se o zábradlí z nerez oceli kombinované s mosazí, které navrhl pan Ing. Jindra. Přišlo 5 nabídek v ceně od 97 000 Kč do 630 000 Kč. Protože jedna referenční práce byla blízko ve zlínské bance, jeli jsme tam na kontrolu. Protože jsem měl svářečské zkoušky, zkontroloval jsem několik svárů i jejich zabroušení, ale nenašel jsem žádnou závadu. Proto jsme vybrali tuto firmu p. Fruňka. Ne proto, že byla levnější, ale byl jsem spokojený s provedením. Asi za 2 měsíce přijel jeden z odmítnutých, zda by si mohl prohlédnout zábradlí. Žádnou závadu však nenašel. Ptal jsem se jej, jak přišel k pětinasobku ceny. Odpověděl, že si myslel, že faráři mají dost peněz.

Práce na stavbě dospěla do konce a já dobře vím, že to bylo díky velkému úsilí všech, kteří se na tom jakýmkoliv způsobem podíleli, ale také hlavně díky nebeskému Staviteli, který nás po celou dobu vedl, usměrňoval, chránil a žehnal naší práci. Bez Jeho pomoci bychom toto nikdy nedokázali. Díky, nebeský Otče. ■

Josef Vyoral

Pan Josef Pospíšil. Jak ho známe?

V roce 1961 byl odvolán z naší farnosti P. Vojtěch Slouka, tím měla být farnost zrušena. Sedm mužů v čele s Josefem Pospíšilem vyrazilo se stížností do Prahy k prezidentu Novotnému. Sliby padly, ale nestalo se nic. Fara byla přestavěna na školku pro děti. Sedm let trvalo, než došla farníkům trpělivost. Dne 15. 1. 1967 se dvanáct mužů, opět v čele s Josefem Pospíšilem, pustilo do nerovného boje se všemi úřady. Kde je odmítli, ihned se odvolali k vyšší instanci, psali jeden dopis za druhým, znovu až k prezidentovi. Čtrnáct měsíců trval tento lýtý boj, až se jim 8. dubna 1968 podařilo přinutit městskou radu i církevního tajemníka, aby mohl nastoupit do Otrokovic farář Vojtěch Frélich. Všechny žádosti, dopisy, odpovědi a protesty psal Josef Pospíšil. On je také autorem poselství pro příští generace nalezené ve věži starého kostela při opravách střechy v roce 2019. Jeho velkým snem bylo postavit nový kostel, toho se však nedočkal. Obrodit farnost a pomoci mnoha lidem však ano.

Josef František Pospíšil se narodil dne 13. 3. 1908 do rodiny otrokovických rolníků Antonína a Terezie Pospíšilových. Měl mladší sestru Marii, ta však zemřela již v sedmi letech. Vyučil se zámečníkem u firmy Štasta v Kvítkovicích. Po vyučení nastoupil k firmě Baťa ve Zlíně a tam na stejném místě jako strojní zámečník pracoval

val až do důchodu. Na baťovské období velmi rád vzpomínal. Zvláště na různé drobnější opravy ve vile rodiny Baťových, kam si ho zvali a kde mu vždy usměvavá služebná, dříve než začal s opravami, nabídl kávu a koláčky. Nadšeně hrával ochotnické divadlo. Ovládal hru na strunný nástroj brač neboli tamburu, na který hrál i se svou budoucí ženou v tamburašském souboru.

V roce 1933 se oženil s Františkou Koudelovou a postupně se jim narodily tři dcery: Marie, Jitka a Ludmila. Krátce po svatbě začal mít zdravotní problémy, a přestože vyhledal několik lékařů, obtíže přetrvávaly. Doslechl se tehdy o lidové léčitelce Anně v Tyrolsku a vypravil se za ní. Domů se vrátil s balíkem bylin, s jejichž pomocí se uzdravil. Vlastní zkušenost s léčivou silou bylin později rozvinul a sloužil pak jimi mnoha lidem.

Josef Pospíšil byl velmi zručný, již v roce 1949 sestrojil domácí vodovod, takže dokonce i dobytek měl své napáječky, což byla novota, na kterou se okolní chodili dívat. V práci podal několik zlepšovacích návrhů, které byly realizovány. Přestože nebyl ve straně, obdržel titul nejlepšího zlepšovatele podniku. Veškeré opravy kolem domu obstarával sám. Nechyběl ani při žádné opravě kostela. Včelařil. Byl to člověk velice skromný, moudrý, laskavý a pracovitý. Podle slov dcery Ludmily nebyl nikdy rozčilený a na někoho nahněvaný. Byl toho názoru, že když se něco pokazí, musí se najít způsob, jak to napravit, ať už jde o mezilidské vztahy, nebo o jiné maléry. Nebylo dne, aby nebyla u Pospíšilů návštěva, přicházeli různí lidé. Všem, kteří přišli, se snažil vyhovět a pomoci bylinkami, vlídným slovem či dobrou radou. Josef Pospíšil zemřel dne 29. 7. 1988. ■

Z farní kroniky a vzpomínek dcer Ludmily a Jitky vybral Petr Věrný

Stavba kostela jako zajímavá životní zkušenost

V době, kdy začaly reálné práce na kostele, mi bylo 18 let, měl jsem krátce před maturitou a přijímačkami na vysokou školu.

Až s odstupem času jsem si uvědomil, jak velkého díla jsem se mohl zúčastnit. Zároveň jsem rád, že jsem tuto jedinečnou příležitost tehdy nepromarnil. Do brigád mne nikdo nenutil a o to více jsem se snažil chodit pravidelně. Měl jsem dobrý pocit z toho, že můžu být užitečný a že zároveň můžu být součástí velkého společenství. Od chození na brigády mne neodradila ani představa budoucích školních povinností, ať už maturity či přijímaček, protože jsem věděl, že se mohu spolehnout na Boží pomoc. O tom jsem vůbec nepochyboval.

Dodnes si útržkovitě vzpomínám na dobu, kdy stavba začala, na symbolický výkop základů, na bourání a čištění cihel z bývalé hospody u Fárků, na to, jak neskutečně rychle rostla hrubá stavba kostela, na usazování kříže, jak se vozila malta na omítky, jak se pořád uklízelo, ale hlavně rád vzpomínám na možnost poznat

farníky, hlavně ty starší, které jsem znal z kostela jen od vidění.

Právě jejich upřímnost, někdy svéráznost, a přitom otevřenost byla zajímavou životní zkušeností pro mne, mladého člověka. Humoru, veselých příhod a osobních zážitků s nimi bylo nespočet. Dodnes si pamatuji na okamžik, kdy mi o hodně starší Franta Hybner nabídl tykání, na to, jak 80letý pan Svojanovský přeskakoval plot, protože na brigádu se přece nebude trmáčet přes vzdálený přechod, na špičkování vůči kuchařkám, když k masu byl zase kopr, ale i na společnou pobrigádní oslavu v hospodě Gloria. Samozřejmě jsem rád, že to vše jsem mohl prožívat s celou naší rodinou a hlavně pak s tátou, se kterým jsem na stavbu kostela pravidelně chodil.

Ne každému se poštěstí stavět dílo pro několik generací. Je to místo, kde jsme se ženou měli před lety svatbu, kde moji synové měli křest a po letech začali ministrovat a kam se rád vracím, i když v Otrokovcích již nebydlíme. ■

Jan Černošek

Hrubá stavba kostela sv. Vojtěcha v létě 1993

V kostele na mši jako doma v ložnici

Na místě, kde dnes stojí farní kostel, stála kdysi stará městská zástavba. V 90. letech ustoupila stavbě kostela. Mezi těmi, kteří takto opustili své domy a přestěhovali se jinam, byli i rodiče Vojtěcha Čambaly staršího. Vzpomíná na to v následujícím rozhovoru.

Dětství jsi prožil v domě, který udělal místo našemu farnímu kostelu. Jak dlouho jsi tam bydlel?

Žil jsem tam od roku 1946 do roku 1978, kdy jsem se odstěhoval do vlastního domu na Hložkovu. Byl to malý domek, z dnešního pohledu 2+1, kuchyň, ložnice, obývací a koupelna, záchod stál zvlášť, ale už byl splachovací. Před domem jsme měli malou zahrádku, u vchodu do domu byl veliký keř růží, jinak tam bylo jen pár stromů. Rád na to vzpomínám já i syn, který si dodnes pamatuje, kde byl chlívěk s prasetem.

Váš dům tam stál osamocně?

Ne, stály tam tři, dům tam měl můj bratr a pak ještě jedna rodina. Chodilo se po cestě, která vedla z ulice před farou doleva pod farní zahradou. Ta byla dost malá a za ní už stály naše domy.

Na začátku 90. let se začalo uvažovat, že by farnost váš domek odkoupila pro účely stavby nového kostela.

Pamatuju si na to. Jednat se začalo asi v roce 1992. Já jsem našim říkal, mně už je to jedno, já bydlím ve svém, vy se musíte rozhodnout.

A rozhodli se jak?

Původně byli špatní z toho, že by se měli odstěhovat, hlavně máti, byla už po mrtvici. Ale otec pak říkal, že dal chalupu na kostel a že ho to nemrzí, jen že si na novém nemůže zvyknout. Pak si zvykl, říkal, není jak na činžáku, nemusí se starat o topení. Když se stěhovali, bylo mu už přes 70 roků, vzpomínám si, že jeho sedmdesátku jsme všichni oslavovali ještě na staré chalupě.

Kam se odstěhovali?

Dostali byt na moravanském sídlišti, to byla nějaká dohoda mezi nimi, farností a městem. Někteří farníci mu ale vyčítali, že obral farnost o peníze. Ale naši někde potřebovali bydlet, později se byty na moravanském musely i odkupovat. A on takovým říkal: „Já bych byl zvědavý, jestli by ses ty vzdal chalupy ve prospěch kostela.“

Když se podíváš na pozemek dnešního kostela a hřiště, kde přesně váš starý dům stával?

Kousek domu stával v dnešním hřišti a kousek už v kostele. Při stavbě hřiště bylo na zdi za ním vidět kus dlaždiček – to byla naše koupelna. Když můj otec ještě žil a chodil do nového kostela na mši, říkal, že sedí jak doma v ložnici. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Bourání domů, které stávaly na místě dnešního farního kostela a hřiště

Architekt Korvas – ve vězení slíbil, že postaví kostel

Architekt Mojmir Korvas se narodil v Kvítkovicích 6. února 1923. Vyrůstal s bratrem a maminkou, otec jim brzy zemřel. Když dospěl, odešel studovat do Brna. Zde se seznámil s Alenou Fuchsovou, průmyslovou výtvarnicí a dcerou významného brněnského architekta Bohuslava Fuchse, která se stala jeho manželkou. Mojmir Korvas byl také členem národního mužstva, které reprezentovalo ČSR v házené a košíkové. Byl však roku 1949 odsouzen za vlastizradu pro své politické smýšlení, což poznamenalo nejen jeho osobní život, ale také profesní dráhu. Během svého pětiletého trestu byl vězněn na několika místech v Brně, v Oslavanech, na Pankráci, na Mírově a v Jáchymově.

Ve věznici strávil nějaký čas s tehdejším otrokovickým panem farářem, Josefem Kunickým. Jejich cela byla úzká a vysoká, takže kousek modré oblohy mohli vidět jen malým, do tvaru kříže zamřížovaným okénkem, které bylo až pod stropem. Zde přišla první myšlenka, že po propuštění z vězení postaví v Otrokovicích nový kostel. Netušili, že stavba bude realizována až za půl století.

Po svém propuštění v listopadu 1954,

kdy pro něj nebyla příznivá doba, nastoupil do Královopolské strojírny, kde zastával dělnickou pozici. Své původní profesi architekta se věnoval po večerech. Svůj plán postavit nový kostel uskutečnil až po roce 1989, kdy se zúčastnil v Otrokovicích architektonické soutěže, kterou vyhrál. Byl velmi nadšený, že se mu sen konečně splnil.

Kostel v jeho projektu byl jako široký stan, symbol putujícího lidu, doplněný hranolovitou věží s křížem ukazující k nebi a širokými křídly v průčelních zdech, které naznačují, že chrám je otevřená náruč Boží pro všechny občany Otrokovic. Architekt Korvas byl skromný, nenáročný člověk. Při stavbě kostela byl velmi obětavý a přístupný ke každé připomínce a úpravě stavby. Zemřel 24. 10. 2004 a je uložen v rodinném hrobě na hřbitově v Kvítkovicích. ■

Anna Hradilová

Stavba farního kostela v datech

- Říjen 1989: Farní rada začíná jednat o stavbě kostela, žádost na ministerstvo kultury
- 1990 – 1992: Jednání s úřady, architektonická soutěž, hlasování o zasvěcení kostela
- Duben 1990: Papež Jan Pavel II. posvětil základní kámen kostela
- Říjen 1992: Zahájení přípravy staveniště
- Duben 1993: Zahájení výkopových prací
- Červen 1993: Zahájení stavby lodi kostela, uložení základního kamene
- Srpen 1993: Zahájení stavby střechy
- Říjen 1993: Dokončení hrubé stavby
- Podzim 1993: Stavební práce v kostele
- Jaro 1994: Provedení vnitřních omítek, podlahy, práce na kůru, postavení garáže
- Léto 1994: Obkládání stropu kostela, vnější omítky, osazení kříže na věž
- Zář 1994: Pokládka dlažby v kostele
- 1994 – 1995: Vnitřní práce v kostele
- 1. duben 1995: Slavnost posvěcení kostela

Kněží a jáhni v kostele sv. Vojtěcha

P. Vojtěch Šíma, farář do roku 1998, nyní Duchovní správa Stojanov na Velehradě

P. Hubert Wójczik, jáhen 1992–1993, nyní farář v Luhačovicích

P. Pavel Cieslar, jáhen a kaplan 1993–1995, nyní farář v Novém Bohumíně.

P. Petr Boháčik, kaplan 1995–1996, v současnosti farář ve Březové u Vítkova.

P. Antonín Hráček, kaplan 1996–1998, nyní duchovní správce Pastoračního domu Velehrad, St. Martin, Itálie

P. Antonín Kupka, farář 1998–1999, zemřel v roce 2017

P. Jan Mach, kaplan 1998–1999, nyní farář v Lukově

P. Jan Jašek, farář 1999–2005, nyní farář v Štěpánově u Olomouce

P. Jan Lisowski, kaplan 1999–2000, nyní farář v Šumicích

P. Jiří Putala, jáhen 2000–2001, v současnosti farář v Bánově

P. Stanislav Matyáš, jáhen 2001–2002, v současnosti farář ve Strání

P. Ján Čukáš, jáhen 2002–2003, nyní farář ve Zvoli u Zábřehu.

P. Radek Sedlák, jáhen 2003–2004, v současnosti farář v Troubkách u Přerova

P. Petr Klimeš, jáhen 2004–2005, odešel z kněžské služby

P. Martin Vévoda, jáhen 2005–2006, v současnosti farář ve Zdounkách

P. Robert Pokrywka, kaplan 2005–2007, nyní farář v Popovicích u Uh. Hradiště

P. Josef Zelinka, farář 2005–2019, nyní farář ve Vracově

Od posvěcení kostela sv. Vojtěcha vyšli z otrokovické farnosti tyto kněží:

1995: P. Josef Malota – nyní kaplan u sv. Michala v Olomouci

1997: P. Karel Janečka – nyní farář v Nové Hradečné

2000: P. Jan Plodr – nyní farář v Krásensku u Vyškova

V současné době zde slouží P. Pavel Šupol, farář (od roku 2019), a trvalý jáhen Alois Orlita (od roku 1994). ■

Svatovojtěžská omalovánka pro malé i velké děti

Víš, že náš farní kostel sv. Vojtěcha měl nedávno 25 let?

Stavěla ho spousta lidí a je možné, že mezi nimi byli i tví rodiče. A všichni společně vytvořili stavbu, kterou můžeš navštěvovat a kde se můžeš scházet se svými kamarády.

Kostel na obrázku je ale bez barev smutný. Pomož nám ho vybarvit. Vzpomeneš si, které barvy jsou na našem kostele? Je to bílá, žlutá, černohnědá a tmavohnědá.

Tak s chutí do toho!

Ve vašich příspěvcích je radost

Vážení a milí přátelé, přečetla jsem si první letošní číslo FOMu a nedá mi to, musím Vám napsat. Již oslovením chci vyjádřit, že k Vám mám blízko, nejen tím, že mnohé z Vás znám a vážím si Vás.

Víra nám dává odvahu k radosti
a vděčnosti.

Už je to dlouho, co jsem v srdci našla víru, a dlouho jsem si myslela, že k ní nepotřebuji žádné zakotvení ve společenství. Víra ve mně a jasné vědomí jistoty vertikály našeho života mi dlouho stačily jen tak samy o sobě. Označila bych se v těch letech také za osobu hledající, kdy jsem se snažila seznamovat s různými náboženskými směry, filosofiemi i ezoterikou apod. Už dlouho vím, že nejbližší je mi křesťanství a v posledních letech se ve mně začíná palčivě ozývat touha po přijetí svátosti křtu. Také jsem se snažila porovnávat jednotlivé křesťanské církve, zda se pro některou rozhodnu, i když jsem v podstatě člověk velmi svobodomyšlný a obava ze svázanosti rituály či příkazy a zákazy je to, co mi dosud bránilo udělat další krok. Kéž mi Pán tuto mou pýchu pomůže zvládnout.

A teď si čtu Vaš občasník a říkám si: „Proč jsem nebyla účastna tak krásných akcí, o kterých tady čtu?“ Pavel Záleský vzpomíná, jak začínal s vydáváním před třiceti lety, a mně se při tom vybavuje, jak jsme se v těch prvních krásných a hektických letech po Listopadu poznali a spolupracovali. Úplně vidím, jak jej otec Vojtěch vyzývá, aby se do toho vydávání pustil. Takový P. Vojtěch Šíma je člověk, který v lidech vzbuzuje vždy to lepší, co v nich je (i já s ním mám tuto zkušenost). Ale hlavně si vzpomínám, že to byl právě Pavel Záleský, kdo mi daroval k mým padesátinám za Charitu sv. Anežky Rodinnou Bibli (i s krásným věnováním). Tisícere díky, Pavle! Vždycky v předvelikonočním čase si v Písmu čtu, a to si k ruce беру prá-

vě toto vydání.

Zbyňka Vacl zase vtipně vyjadřuje radost nad tím, že občasník pořád žije. Nejenom z jeho slov, ale i z ostatních příspěvků cítím radost – nefalšovanou radost. Vždyť evangelium je radostnou zvěstí a já ji z vašich slov vnímám, ať už píšete o Vánocích, nebo o Tříkrálové sbírce či kulturních akcích, všude je přítomna. A při této sdílené radosti se Vám cítím blízko. Nechci, aby má slova vyzněla pateticky, ale já jsem se opravdu při čtení často usmívala a cítila místy dojetí. Tak to má být, když se slova dotknou přímo srdce.

A také jsem se díky občasníku dověděla, že letos máme Rok Božího slova. No vidíte, jak bylo užitečné se na web farnosti podívat! Původně jsem si ho otevřela, protože jsem se chtěla něco dozvědět o možnostech svátosti křtu dospělých osob, ale dozvěděla jsem se mnohem víc, což mi fakt udělalo dobře na duši. Zase se mi potvrdilo, že všechno se děje, jak má a kdy má!

A při čtení FOMu se mi také opakovaně vybavil krásný citát (nepamatuji si autora): „Víra dává odvahu k radosti a vděčnosti“. Je to z kategorie těch nejjednodušších životních pravd, jako tento citát Václava Havla: „Naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“

Evangelium je radostnou zvěstí
a já ji z vašich slov vnímám.

Takže, moji milí, přeji Vám moc a moc dobrých nápadů do dalšího psaní. Jsem pyšná, že právě farnost v našem městě byla mezi prvními (ne-li první) na Moravě, kdo s občasníkem začal, a že si můžete s hrdotí připomenout toto výročí.

S úctou a přáním Božího požehnání pro Vaši další práci

Radoslava Matuszková

Aktuální přehled farních zpráv

Kde čerpat povzbuzení v této době?

Jistě mnozí z vás objevili díky televizi, rádiu, ale především díky internetu mnoho zajímavých přenosů mší a různých duchovních podnětů.

Taky na našem farním webu najdete všechny možné podklady např. ke slavení nedělní bohoslužby doma, kázání na každý den formou videa, na neděli i pro děti...

Stále prožíváme Rok Bible, a tak jsem se rozhodl na farní web postupně dávat 18

písní k různým postavám či událostem z Bible, ke kterým jsme točili úvody pro TV Noe pro pořad s názvem Příběh Bible. Najdete zde i mnohé další.

Pokud víte o někom starším z farnosti ve vašem okolí, kdo nemá přístup na internet, neváhejte mu nějaké informace pravidelně tisknout a vkládat i s pozdravem do schránky. K tomuto účelu je možné si na faře vyzvednout i pohlednice kostela. ■

Pozdrav o. Pavla farníkům

Milí farníci, každé ráno i večer žehnám všem při adoraci. Ráno vás všechny vkládám do proseb při sloužení mší. Taky projíždím městem autem a žehnám. Povzbuzujme se společnou modlitbou v této nelehké době. Pokud víte o někom ve vašem okolí, komu nedokážete pomoci v jeho potřebách, obraťte se na nás. V koordinaci s Charitou i Maltézskou pomocí máme možnost hledat cesty, jak zajistit vše potřebné. ■

Poděkování za pomoc

Děkuji všem, kdo jste se zapojili do šití roušek pro všechny, kdo je potřebovali zvláště v začátku karantény a kdo v tom stále pokračujete. Velký dík patří paní Rochovanské za koordinaci.

Děkuji vedoucím TOMu, kteří se nabídli k hlídání dětí, když někdo potřeboval. Děkuji komukoliv, kdo vidí potřebné kolem sebe a neváhá nabídnout pomoc. ■

Časté dotazy v závěru postní doby

Jak je to se sloužením úmyslů mší svatých, které jsme si zapsali?

Přijaté intence na mše svaté ve všední dny postupně sloužím. Nedělní intence bude možné si přednostně přepsat na další pololetí, protože v neděli má farář povinnost sloužit mší svatou za živé a zemřelé farníky.

Jak to bude s Velikonocemi a zpověďmi před nimi?

Velikonoce budeme letos slavit v rodinném kruhu. Podklady k jejich slavení bu-

dou na farním webu nebo vytištěné ve vstupu kostela.

Je možné individuálně přijmout svátosti?

Stále platí možnost přijímat svátosti individuálně, stačí se domluvit telefonicky a kdykoliv přijít do kostela, kde je možné přijmout jak svátost smíření, tak taky svaté přijímání. Pokud nemůžete přijít, zavolejte mi a domluvíme se na možnostech. Zao-patřovat je možné jak doma, tak taky v nemocnici. V případě jakýchkoliv dotazů volejte na mobil o. Pavla: 605 444 240. ■

Křty a pohřby za posledního období

Křty: Elizabeth Slovákova

Pohřby: Marie Žáková, František Marčík, Irena Míková

Stav pokladny a bankovního účtu na konci roku 2019

Pokladna: 109 115 Kč

Bankovní účet 744 979,69 Kč

Hospodaření římskokatolické farnosti v roce 2019

Náklady	Celkem Kč
Bohoslužebné výdaje (květiny, hostie, literatura)	45 855
Drobný majetek (tiskárna)	15 488
Drobný materiál (kancelářské potřeby, záložní disk, žárovky...)	19 804
Spotřeba elektrické energie	111 040
Spotřeba plynu	79 712
Spotřeba vody	106 888
Služby (internet, revize, servis, ostraha, stavební dozor)	114 000
Opravy (seřízení a ladění varhan – sv. Michal)	17 200
Oprava kostela sv. Anny (plynové potrubí, fasáda)	77 990
Oprava fary (výměna kotel, koberec)	75 303
Obnova střechy – sv. Michal	2 184 770
Osobní náklady (mzdové náklady, úrazové pojištění)	13 387
Daň z nemovitosti, ostatní poplatky	6 476
Aktivita diecéze, pojistný fond, Acta Curie	95 297
Bankovní poplatky	1 250
Odeslané sbírky	191 020
Celkem:	3 155 480
Výnosy	
Nájemné (byty, pozemky)	77 480
Pohřební obřady	17 000
Bankovní úroky	3 238
Bankovní úrok z deponovaných prostředků	19 456
Dar města Otrokovice	500 000
Dary na běžnou činnost	122 320
Dary na opravy	169 810
Sbírky kostelní	490 790
Sbírky kostelní na opravy	510 670
Sbírky k odeslání	191 020
Celkem:	2 101 784

Sbírky na opravu střechy kostela sv. Michaela

Milí farníci, děkuji všem, kdo jste i v této době přispěli darem na střechu. Při poslední sbírce na střechu jste věnovali 26 500 Kč, dary donesené na faru nebo zasláné na účet činily 31 000 Kč. Dluh na střechu nám klesl na 439 748 Kč. Děkuji za projevenou štedrost i v této nelehké době. ■

Autorem farních zpráv je P. Pavel Šupol, duchovní správce otrokovické farnosti.

Rok Božího slova a my

Co kdyby žil Ježíš dnes?

Asi před rokem mě na jednom setkání mládeže zaujala taková malá šedá knížka, na které bylo oranžovými písmeny vyveden její název – Parabile. Jako správný student jsem zaplakala při pohledu do prázdné peněženky, ale, jak to u nenapravitelných knihomolů, jako jsem já, bývá, o pět minut později jsem odcházela sice o tři stovky chudší, ale o jednu knižní publikaci bohatší (abych byla upřímná, tak o dvě, ale to není předmětem tohoto článku) a s očekáváním, co za překvapení mě uvnitř Parabile čeká.

Jak už název napovídá, celá kniha je parafrází biblických příběhů, konkrétně vybraných úryvků z Ježíšova života. Ovšem autor Alexandr Flek vše zasadil do prostředí České republiky 21. století. Ježíš tedy žije v Nošovicích a je předurčen stát se prezidentem země. Je pokřtěn ve Vltavě a místo rybářů jsou Petr s Ondřejem ajiáci, kteří spravují internetové síť a místo počítačů jsou vyzváni k tomu, aby propojovali lidi.

Někdo by mohl namítnout, že se přece nemůže jednat o plnohodnotné nahrazení čtení z Písma. A měl by pravdu, za tímto účelem ani Parabile nevznikla. Ale také by byla škoda tvrdit, že není ničím jiným než pouhou odpočinkovou literaturou

s mnoha úsměvnými pasážemi. Parabile mi přinesla úplně nový pohled na příběh Ježíšova života. Pomohla mi vyjet ze zajetých kolejí, kdy jsem často nedokázala pořádně vnímat ty části, které už jsem znala z paměti. Zjistila jsem, že spousta frází, kterým jsem většinou nepřisuzovala žádný zásadní význam, má v Bibli své

místo, jen jsem je bohužel neviděla v tom správném světle. Věřím, že Rok Bible je ten správný čas zajet na hlubinu a zkusit si do svých tradičních výkladů Písma vpustit svěží vítr a nahlédnout na vše z nové a jiné perspektivy. Třeba i Parabile může být v tomto směru hodně nápomocná. ■

Ježíš na Hrad!

Anička Lörinczová

K Bibli se vracím, kdykoli je mi úzko

Již od mala jsem byl veden k víře, a to především díky mámě, která se víru snažila pěstovat ve mně i mé sestře. Jako malý jsem měl obrovskou obrázkovou bibli, do které jsem velmi často nahlížel, a do teď ji mám u sebe v pokoji uschovanou.

Poprvé jsem se ke klasické Bibli dostal ve věku jedenácti let, četl jsem si ze Starého zákona. Miloval jsem příběhy o Mojžíšovi, Josefovi a Eliášovi, které mě dodnes ovlivňují. K Bibli jsem se v průběhu let vracel kdykoliv, když mi bylo úzko nebo když jsem měl problémy se svým otcem, a vždy mi Písmo společně s modlitbou bylo velkou oporou. Kdykoliv měla moje vel-

mi dobrá kamarádka nějaký problém, se kterým si nevěděla rady, říkal jsem jí, ať si vezme Bibli a ať věří Pánu, že on jí dá radu pomocí Písma. Často nad Bibli rozzímám a nechávám do sebe vstoupit Boží slovo. Ale nyní díky tomu, že studuji dějiny starověku, začínám nahlížet na Bibli jako na historický pramen a musím říci, že čist Starý zákon ve starozákonní hebrejštině je dost velký zážitek.

Kromě skutků Ježíšových mě v průběhu let inspirovaly i skutky Josefovy. Můj nejoblíbenější citát je: „Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7) ■

Pavel Vlč

Letošní Velikonoce? Jako v Janově evangeliu!

Mám velmi ráda Janovo evangelium, z této knihy pochází řada mých oblíbených biblických pasáží. O vnímání jedné z nich bych se s vámi ráda podělila.

Máme za sebou zvláštní postní dobu a nyní vstupujeme do tajemství Velikonoc – a také tento vstup je zvláštní. Odehrává se úplně jinak, než jak jsme zvyklí, než jak bychom si to představovali... Možná si někdo povzdechne, že tohle snad ani žádné Velikonoce nejsou, co je to za svátky bez společného prožívání a slavení. Místo každodenních bohoslužeb zůstáváme doma a možná až nostalgicky sledujeme bohoslužby v televizi, rádiu, na internetu. A těžko můžeme pustit z hlavy hlavní důvod, kvůli kterému jsme nuceni se víceméně zavřít doma i s uzlíčkem přiznaných či nepřiznaných frustrací, obav a strachu.

Možná stojí za to si uvědomit, že podobné Velikonoce už tu jednou byly – a to ty pro naši spásu úplně nejdůležitější. Když jsem si nedávno četla, jak významné velikonoční události prožívali Ježíšovi učedníci, napadlo mě, že v ledašcém byly tehdejší Velikonoce až neuvěřitelně podobné těm letošním: úzký (skoro „rodinný“) kruh apoštolů v jednom domě, nikdo nikam nejde, dveře jsou zavřené – a to všechno ze strachu... Pokračování známe – dve-

ře sice zůstanou pro tou chvíli stále zavřené, ale pro vzkříšeného Ježíše nepředstavují žádnou překážku k tomu, aby za svými učedníky přišel. Přichází k nim s úplnou samozřejmostí, jako by přišel domů, ani jeho pozdrav s přáním pokoje není v židovském prostředí neobvyklý. A aby nikdo z přítomných nezůstal na pochybách, ukazuje Ježíš na své rány.

Dál Písmo říká už jen to, že se učedníci zaradovali. Jak se tato radost projevila, nevíme. Ale Židé slavit uměli, a tak se můžeme domýšlet, že tato domácí oslava – ať už vypadala jakkoli – stála za to. Nejspíš na ni apoštolové nebylo materiálně připraveni, a tak neměli nakoupeno, navařeno ani napečeno, ale to nejdůležitější ke slavení měli mezi sebou – samotného Ježíše, který dobře věděl, jak moc jeho učedníci setkání s Ním potřebují... A protože to setkání potřebovali opravdu všichni, neváhá Ježíš to samé zopakovat o týden později, aby tuto zkušenost mohl prožít i apoštol Tomáš.

Stojíme na začátku velikonoční doby. Nevíme, jak dlouho bude ještě trvat čas „zavřených dveří“. Ale víme, že i za těmito dveřmi můžeme očekávat Vzkříšeného a přijmout od Něj pokoj a radostné vědomí, že On žije uprostřed nás. ■

Pavla Drážná

Bible učí, že každý si zaslouží druhou šanci

Jako malá jsem se divila babičce, co to stále čte. Já jsem Bibli začala intenzivněji číst asi před 20 lety. Mnoho věcí je v ní těžko pochopitelných, např. stálé války, krutosti, předsudky, rodinné tradice. Ztrácím se, když se po Šalamounově smrti rozdělí království na sever a jih a začnou se střídát králové. Mám ráda životní příběhy žen ze Starého zákona, těch, které často žily na hraně, měly odvahu a mnohdy jednaly nečekaně. Např. Tamar, Bat-šeba, Rachab, Ester.

Jako první se mě dotkl příběh Rút. Možná proto, že jsem v té době měla problémy se svoji tchyní. Snažila jsem se, stej-

ně jako jako Rút, pochopit její stanovisko, její snahy, myšlení, pocity a jednání. A opravdu, i my dvě jsme si našly cestu k sobě. Z Nového zákona mám ráda z 1. Korintským 1, 25: „Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé“. A ještě z Matouše 9, 12: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“

Velkou lásku Boží vidím v podobenství o marnotratném synu. Celá Bible představuje pravidla zákona lásky, milosrdenství a soucitu. Říká, že každý si zaslouží druhou šanci. Pane, děkuji Ti za to. ■

Miroslava Přikrylová

Žijeme v době koronavirové

Koronavirus je pro nás výzvou

Koronavirus. Ještě před pár měsíci pro nás tento pojem znamenal jen název jakési nemoci, která propukla někde daleko v Číně. Dneska si troufám tvrdit, že jde o něco, co velké většině z nás změnilo (alespoň dočasně) život. Mnozí se ptají, co jsme komu udělali, že se něco takového muselo stát, nebo proč Bůh něco takového dopouští. Vnímáme to jako omezení, zákaz, jako něco, co je pro nás maximálně nepříjemné, a nemůžeme se dočkat až to skončí.

Spousta z nás jistě tráví svůj den přemýšlením nad tím, co všechno by mohli dělat, kdyby nemuseli trčet zavření doma v karanténě. Děláme si plány na dobu, až budeme opět „volní“. Co se ale místo přemýšlení nad tím, co bychom mohli mít a dělat, zaměřit na to, co máme a dělat můžeme?

Dnešní doba je uspěchaná. Neustále někam pospícháme, snažíme se toho stihnout co nejvíc a vylouváme se, že pořád nemáme čas. Tak teď jsme ho dostali. Konečně můžeme udělat ten pořádek ve sklepe, na který se už půl roku chystáme, naučit se hrát na kytaru, kterou jsme si koupili a už dva měsíce se váli v koutě, začít cvičit, naučit se kreslit, zavolat babičce s dědou a popovídat si nebo přečíst tu knížku, ke které jsme se ještě od Vánoc nedostali.

Taky je čas na to vypnout a opravdu si odpočinout (takže se rozhodně nemusíte cítit špatně, pokud strávíte jeden den povalováním v posteli u oblíbeného seriálu). Máme navíc jedinečnou příležitost, kdy můžeme trávit čas se svojí rodinou. Máme čas spolu mluvit, máme čas zajít se společně projít do přírody (no přiznejte se – kdy naposledy jste byli v lese?), máme čas pohrát si s dětmi místo televize, tak oprašme to „Člověče, nezlob se“, na které už věky nikdo nesáhl.

Nesoustřeďme se na to, co nám tato situace vzala, ale podívejme se na to, co nám dává. Mnohdy to není jednoduché, ale zkusme si méně stěžovat. Po internetu koluje výstižná věta: „Je to poprvé v historii, kdy můžeme zachránit svět sezením doma na zadku.“ Zas tak moc se toho po nás nechce. Vlastně máme akorát nosit roušky a být co nejvíc doma. Rouška může být trochu otrava, na druhou stranu nikdo nepozná, když se nenamalujete nebo si zapomenete vyčistit zuby. Pokud ji začnete nosit i doma, přestanete přibírat, protože Vás přestane bavit si ji sundávat před každým jídlem. Navíc se z toho začíná stávat módní trend, kdy se lidé předhánějí o to, kdo má hezčí. Co se zákazu kontaktu týče, díky vymoženostem dnešního světa můžeme i nadále zůstat v kontaktu s rodinou a přáteli, což sice není úplně ono, ale nějakou chvilku to přece vydržíme. Ostatním lidem se musíme vyhybat, ale nikdo nám nebrání v procházce přírodou, tak toho využijme.

Tahle situace nám dokazuje, že naše společnost není tak zkažená a lidé zlí. Vznikají organizace nabízející pomoc, ve kterých jsou zapojeny stovky až tisíce dobrovolníků, lidé nabízejí pomoc starším, pomáhají s nákupem, venčením psů nebo třeba s hlídáním a doučováním dětí. Po celém světě lidé pravidelně večer vyjdou na balkony a tleskají všem, díky kterým můžeme fungovat (přidejme se k nim!). Internetem kolují videa, jak lidé na sídlištích v Itálii společně zpívají z balkonů a snaží se alespoň takto být spolu.

Po celém Česku lidé šíjí roušky, které zdarma rozdávají těm, kteří tuto možnost nemají, posílají je do nemocnic a jiných míst, kde se bez nich neobejdou. V těchto časech zjišťujeme, že mezi námi vlastně nejsou tak velké rozdíly, dokážeme ocenit i nabídnout pomoc, učíme se radovat z malič-

kostí, protože v dnešní době je pro nás mnoho věcí samozřejmostí a můžeme si uvědomit, jaké máme štěstí, že jsme zdraví.

Dodržujeme nařízení, budme opatrní, nešířme paniku, ale naději. Mysleme na druhé, nabízejme pomoc a naopak – nebojme se o ni požádat. Nezapomínejme, že na nic nejsme sami, a přestože se ne-

můžeme potkávat na mši, potkávejme se alespoň v každodenní modlitbě. Věřme, že všechno má nějaký důvod a Pán má pro nás plán, snažme se najít něco pozitivního a budme povzbuzením pro druhé! Myslím na vás všechny, držte se, všechno zvládneme! ■

Kačka Šibravová

Letošní postní doba byla velmi zvláštní

Pust tu mši. –Vždyť ta telka nejde. Musím ji resetovat. – Já se zatím dívám na mobilu. Ale oni ji o hodinu odsunuli! – Tak si pustíme jinou z Youtube.

Podobné rozhovory zněly v posledních týdnech v řadě našich domácností a několikrát jsem slyšel větu, že tak neobvyklý půst, jaký nám Bůh dopřál letos, jsme ještě nezažili. Pro mnohé, zejména starší, a ty zvláště obdivuju, to kromě všech omezení způsobených karanténou navíc byla i doba samoty a odloučení od lidí.

Mám ale radost, že letošní půst, který byl rozsahem skutečně velký, se netýkal obětavosti lidí, jejich vzájemné solidarity, vděčnosti, dobrovolnictví, myšlenek na ostatní a ohleduplnosti při soužití více generací. Náš život se během něho zpomalil, místy skoro zastavil. Byl čas na přemýšlení, uvažování, na rozjímání. Kolik nových a hodnotných filmů se objevilo, kolik video pořadů s duchovní tematikou nebo o umění a historii se nabízelo! Osobně jsem si z internetu s chutí pouštěl zajímavé promluvy na různá témata. A naše farní stránky? Ty byly gejiřem odkazů na mše svaté, kázání a křížové cesty. Až jsem si říkal: Je půst, přece nemohu mít všechno!

Mobil a internet jsme během půstu dali do služby Bohu. Postní aplikace v mobilu. Internetové stránky s modlitbami, s návody na domácí bohoslužby, s fotkami z vnitřku našeho farního kostela. Křížová cesta jako video, společná modlitba růžence přes WhatsApp, ranní chvály na Proglasu. Pokus o manželské spolčo přes konferenční hovor na mobilu. Nebo návštěvy starých

rodiců přes Skype, když osobně to nešlo. Zaznamenal jsem také úvahu o možnosti hromadné zpovědi. Ovšem na dálku a přes internet? Člověku se až tajil dech, jestli s tím vším Bůh souhlasí...

Při vycházkách do parků a do přírody se mi zdálo, že jaro je letos krásnější, že slunce svítí jasněji a že nebe je modřejší než jiné roky. Jako by si člověk uvědomoval, že není samozřejmost všechno to, co jsme dosud v životě měli a co nám nyní bylo odepráno. I trsy obyčejných fialek, které na nás vykoukly u Moravy, nás naplnily úžasem.

Doma jsme se večer celkem pravidelně scházeli po 8. hodině večer. Připadal jsem si jak na Starém bělidle za časů Boženy Němcové. Město ztichlé, náš byt potměnlý, nic nás nerušilo, my seděli u svíčky a při modlitbě vzpomínali na naši rozptýlenou rodinu, na zdravotníky, záchranáře a na vás, s kterými jsme se už pár týdnů nemohli vidět. Nám bylo celkem hej, protože jsme doma byli tři, ale častokrát jsme vzpomínali na ty z vás, kteří žijete sami, jak vám asi je. Nezdídká se večer protáhl o nějaké zajímavé vykládání, chybělo už jen teplo z kamen a draní peří...

Věřím, že z této zvláštní postní doby budeme ještě dlouho čerpat. A po ní přicházejí Velikonoce. Několikrát jsem slyšel, že Velikonoce letos nebudou. Ale přišly, jsou a budou! Ty nám nemůže vzít žádná karanténa ani nouzový stav a spolu s letošní postní dobou je to pro mě důvodem, proč se do budoucna dívám s nadějí. ■

Pavel Ludvík

Proč jsem začal s popularizací moderní křesťanské hudby

O bčas ode mě uslyšíte zmínku, že mám někde nějakou přednášku o hudbě, že např. v době postní jedu do některé farnosti s videoklipovou křížovou cestou. Rád bych se podělil o to, jak jsem se k těmto aktivitám dostal. Stojí za tím zajímavá zkušenost, kterou jsem učinil v době svého studia v kněžském semináři. Součástí kněžské formace byly taky různé praxe a po 1. ročníku nás čekala praxe v sociálním zařízení. Ještě se dvěma svými spolužáky jsem si zvolil praxi u mladistvých narkomanů na Detoxu v Praze. Stali jsme se součástí týmu terapeutů, do kterého patřila psycholožka, sociální pracovnice, jedna řeholnice, která měla s námi na starost volnočasové aktivity. Náš úkol byl – dalo by se říct – jednoduchý, ale v některých případech jsme se cítili bezmocní. Na otázku, co máme dělat, nám řekli: „Nic, jen být s nimi, oni málokdy zažili, že by měl o ně někdy někdo skutečný zájem.“ A pokud se naskytne příležitost, tak se pokoušet s nimi mluvit o životě, protože oni tyhle otázky vytěšňují na okraj.

Jedno dopoledne nám řekla psycholožka, že bychom s nimi mohli zavést hovor na téma víry. Sama byla zvědavá, jestli se nám to povede. Řádová sestra se trochu polekala. Já jsem jí řekl, že pro děcka (skutečně před námi seděly děti, nejstarší měla 15, všichni ostatní byli mladší a již na tvrdých drogách) chystám program písniček křesťanských kapel, ale že to ještě nemám úplně přichystané. Běžel jsem pro přehrávač a modlil se k Duchu svatému, ať mě vede. Věděl jsem, že chci začít písničkou od české kapely Ram Adonai. Četl jsem o nich, že hrávali různě po klubech, kde byli často i narkomani, za které se pak modlili.

První píseň jsem pustil a ona byla hned o drogách. Já to nevěděl, až pak jsem se

ptal na termín „trip.“ K mému velkému překvapení se ale díky tomu děti začaly samy ptát na otázky víry. Moc mě překvapilo, co hudba dokáže. Ještě větším překvapením pro mě však bylo, že po skončení ony samy zatoužily po českých a slovenských kapelách, které zpívaly přímo o Bohu. Odůvodnily to tím, že chtějí poslouchat něco jiného, co nebude o drogách a na případné další léčbě je nebude k nim strhávat. Zde jsem poprvé objevil, že hudba může pro nás být obrovským nástrojem v setkávání s druhými lidmi v povídání si o hodnotách života a otázkách víry, dokonce může pomáhat v těžkých životních situacích.

Po této zkušenosti se nám do rukou dostaly první otitulkované videoklipy, které mě neoslovily jenom hudebně, ale především hloubkou textů o Bohu. V kněžském semináři jsme pořádali každoročně Ministrantský den, na který k nám přijíždělo až 1000 ministrantů z některé moravské diecéze. V rámci programu pro nejstarší od 15 let měl můj spolužák Palo Poláček povídání o životě kapel, jejich písničkách a s těmito videoklipy. Zde jsem poprvé vnitřně cítil, že bych si to nechtěl nechat jen pro sebe. Zkusil jsem udělat takový večer pro své společenství v rodné farnosti a pak se zrodil nápad udělat mezi vánočními svátky celý hudební večer i s diskotékou.

Byla tam i naše kamarádka, která má vadu řeči. Napsala mi pak: „Teď vím, že jde oslavovat Boha i jinak. Sama nemám dar řeči a nemůžu zpívat to, co prožívám, co neumím vyjádřit ve svých myšlenkách. Často říkám, že všichni, kteří zpívají, zpívají i za mě. Hudba je krásná, dává mi víc síly přemýšlet o mém životě.“ A já dostal další potvrzení toho, jak hudba umí spojit, promlouvat tam, kde třeba slova nejdu použít. Od kněží postupně přicházela

pozvání hovořit na toto téma pro jejich biřmovance nebo v jejich farnostech, dokonce i ve školách.

Měl jsem taky jednou příležitost mít na svém povídání i o arcibiskupa Jana. Zajímala mě jeho reakce. On mi tehdy řekl pro mě ještě nesrozumitelné přání: „Mně se to líbí, ale chtěl bych, abys mladým řekl něco i o negativěch v hudbě, protože to jim nikdo neřekne.“ Jak jsem si postupně k tomu načítal materiály, vznikla přednáška, kterou chtěli po mně zatím asi nejčastěji: Pozitiva a negativa hudby.

Díky takovému tématu jsem se dostal i na školy, kde byla většina nevěřících posluchačů. O to silnější byly pro mě jejich reakce. Na střední škole ve Žďáru nad Sázavou mi na závěr povídání přinesla učitelka plný hrnek drobných mincí. A já se jí ptal, co to je? Ona mi řekla, že v průběhu přednášky si jej sami studenti poslali, aby se mi poskládali a přispěli na cestu vlakem. Tak jsem si řekl, že jim asi to mé povídání muselo něco dát.

Když jsem pak zmíněnou učitelku prosil, jestli by mi mohla zjistit zpětnou vazbu studentů, přišla mi tato reakce, která mě dojala a povzbudila, abych pokračoval: „Uvědomila jsem si, že na světě existují lidé jako satanisté apod., kteří mohou obyčejné lidi strhávat na svou stranu, a je potřeba se jim umět bránit. Také mě překvapilo, že opravdu existují skutečnosti, kterým jsem dříve nevěřila, např. ďábel nebo zlé síly, které působí na člověka a jeho psy-

chiku a ovlivňují tím jeho život a jednání (např. lidé posedlí ďáblem). Zaujaly mě také reklamy, které nás ovlivňují, aniž bychom si to uvědomovali. Povídání o podprahovém vnímání je velmi zajímavé a určitě je dobře, že jsme se o tomto tématu dozvěděli něco víc. Určitě je to hodně potřebné pro život a myslím, že podobné akce by se měly zařazovat do obyčejného vyučování častěji. Dozvěděla jsem se spoustu zajímavých a neočekávaných informací o známých skupinách, i třeba to, kdo je satanista, kdo věřící.“

Všechny tyto zkušenosti jsem se rozhodl na závěr studia teologické fakulty využít pro napsání diplomové práce. Chtěl jsem ukázat, že v hudbě můžeme najít spoustu pozitiv, ale stejně tak i negativ. Ale špatné by bylo, kdybychom všechno zavrhl jenom proto, že je to moderní nebo se jedná např. o žánr, ve kterém se často vyskytují spíše negativa. Oponent mi do hodnocení napsal, že „práce si nepochybně zaslouží, aby byla dále publikována a popularizována.“ A tak jsem tomuto vyjádření zůstal věrný, diplomku jsem vydal dvakrát knižně a ve svých přednáškách pokračuji dodnes. Zajímavé je, že druhé nejžádanější téma je „Nebezpečí satanismu a okultismu v hudbě.“

Věřím, že i v naší farnosti najdeme ne jedno odpoledne, kdy vás budu moci pozvat a podělit se o vše, co jsem doposud v oblasti křesťanské hudby objevil. ■

O. Pavel Šupol

Vtipy, kterým se smějeme, když jsme zavření doma

- Paní, která nám uklízí v kancelářích, mně zavolala, jestli prý teď nemůže práci vykonávat na dálku. Zeptal jsem se, jak by to mělo fungovat. Řekla mi, že se s námi spojí skypem a bude nám říkat, co a kde si máme uklidit.
- Od vyhlášení karantény jsem si oblíbil vynášení koše s odpadky.
- Doporučuje se denně sníst 14 stroužků

česneku. Proti koronaviru to sice nepomůže, ale máte jistotu se k vám nikdo nepřiblíží.

- Modlitba: Bože, dej lidem ještě rozum, protože mouku, rýži a roušky už mají.
- Doma se rozhodně nenudím. Ale můžete mi říct, proč v kilovém balíčku rýže z Tesca je 2965 zrnek, zatímco v tom z Kauflandu je jich 3012?

Charita Otrokovice informuje

Dobrovolníci nyní pomáhají ve velkém

Během epidemie koronaviru se velmi rozvinula dobrovolnická pomoc potřebným. V Otrokovicích ji koordinuje paní Romana Rochovanská a o tom, jak a co vše dobrovolníci dělají, je dnešní rozhovor.

Jak se formovala pomoc se šitím roušek pro potřebné?

Od čtvrtku 12. března jsem přemýšlela nad možnostmi a formami dobrovolnické pomoci. První lidé se začali hlásit sami po pátečním rozhovoru ve zlínském Českém rozhlase a výzvě na Facebooku. V pondělí se na mne obrátil sociální odbor města Otrokovice s žádostí o pomoc se zabezpečení ochranných roušek. Tím bylo o výběru dobrovolnické činnosti rozhodnuto. Díky každodenním informacím na facebookových stránkách se začali hlásit každý den další a další dobrovolníci, kteří se zapojovali do pomoci vlastním šitím či stříháním. Začínali jsme čtyři a na konci března bylo v naší skupince dvacet šest lidí. A to nepočítám jejich rodinné příslušníky, kteří se na tvorbě roušek svou pomocí podílejí také.

Jak pomáhají dobrovolníci seniorům, kteří se bez pomoci druhých neobejdou?

Pro seniory je velmi důležité umět se vypořádat se současnou nelehkou situací a vést co nejlépe kvalitní život i za ztížených podmínek. Uvedu příklad – v domovech pro seniory je zákaz návštěv, skončily skupinové aktivizační činnosti, i jídlo se seniorům roznáší na pokoje. Personál domovů je přetížen kvůli chybějícím osobám, které zůstaly doma s dětmi nebo jsou nemocné. Času na aktivizaci seniorů se příliš nedostává a přitom by byla tolik potřebná. Protože několik let docházím do domova pro seniory, kde společně ve skupince trénujeme paměť, dovedu si tak částečně předsta-

vit, jak seniorům na pokojích nyní je. Nemohu tam v důsledku omezení návštěv nyní docházet, připravila jsem jim proto jednoduchá cvičení, která mohou dvakrát týdně vyplňovat i samostatně ve svých pokojích. Jsou volně k dispozici na mých facebookových stránkách, odkud si je mohou např. jejich rodinní příslušníci vytisknout a svým rodičům či prarodičům předat. Mohou se s nimi o řešeních bavit, napovídat si nebo pomoci. Někteří z „mých“ seniorů zapojují do řešení domácích úloh svou rodinu (během návštěvy či jako pomoc na telefonu) – tak moc jim záleží na správném řešení úkolů.

Vaši dobrovolníci nyní nemohou za seniory. Uvažuje se o nějaké jiné formě kontaktu s nimi?

Protože platí omezení návštěv a dobrovolníci nemohou docházet za svými seniory do Charitního domova, zjišťujeme zájem seniorů o telefonický hovor s našimi dobrovolníky, aby mohli být vzájemně v kontaktu. Ale nechtěli bychom zůstat jen u seniorů v domově. Tuto službu nazvanou *Povídejme si spolu* bychom chtěli nabídnout plošně všem seniorům v Otrokovicích a blízkém okolí, kteří zůstávají ve svých domácnostech a jejich sociální kontakty jsou velmi omezené.

Kdo se do ní může zapojit?

Je mezi námi hodně ochotných lidí, kteří zůstali kvůli opatřením vlády doma a jsou připraveni si telefonovat a touto formou povzbudit osamělé lidi. Máme zpracovanou metodiku a možné okruhy dotazů spolu s oblastmi témat, o kterých senioři obecně rádi hovoří, takže se nemusíte bát ticha na druhé straně. Prostě si přátelsky popovídat, třeba jako vnučka s babičkou, jen to káfičko s koláčkem bude chybět. Mo-

hou nás oslovit jak samotní senioři, tak i jejich rodinní příslušníci, kteří s nimi nemohou být v dostatečném kontaktu a chtějí jim zpříjemnit dlouhý den. *Povídejme si spolu* není jen o pomoci seniorům, je to i o získání dovednosti mluvit se seniory, zvládnout jejich obavy a smutek, umět si popovídat s odlišnou věkovou skupinou a pochopit její náhled na současný svět

Kde k tomu všemu, co děláš, bereš sílu, energii a čas?

Jak funguje Charita v čase koronaviru

Se současnou situací se snažíme vypořádat, jak to jenom jde. Děni kolem koronaviru zasáhlo do života všech našich služeb. Některé služby musely bohužel přerušit svou činnost. Jedná se např. o terénní službu rodinám s dětmi nebo charitní šatník. Půjčovna kompenzačních pomůcek omezila svůj provoz na jeden den v týdnu. Ostatní služby fungují díky obrovskému úsilí všech, museli jsme však přistoupit k razantním opatřením.

Jaká situace teď panuje na Charitním domově pro seniory? Ještě před vyhlášením nouzového stavu byl zaveden zákaz návštěv, klienti nesmí opouštět areál domova. Během dalších dnů byly navíc pozastaveny veškeré skupinové aktivity. Klienti nesmějí ani do jídelny, veškerá strava je jim podávána na pokojích. Zaměstnanci se v prostorách domova mohou pohybovat za velmi přísných podmínek, neustále je třeba nosit roušky. Těch byl akutní nedostatek. Situace prostě prověřila organizační schopnosti nás všech.

Na začátku to vypadalo beznadějně. Chyběly dezinfekce, roušky, ochranné prostředky. Semkli jsme se a díky obětavosti lidí okolo nás jsme dokázali situaci čelit.

Je to opravdu práce na plný úvazek. Každý den objíždět švadlenky a zajišťovat všechno kolem zabere dost času. Na druhou stranu ochota zapojených lidí, kteří šijí po práci, až děti usnou, místo televize, mi dává takovou energii, že si připadám někdy jako motorová myška, nabitá pozitivní energií ostatních. Já jsem organizátor, ale dobrovolníci jsou ti, bez kterých by se nic neuskutečnilo. Mám radost, že jsem se s každým z nich mohla potkat. ■

Rozhovor připravil Jan Žalčík

Z maminek a babiček se staly švadleny, i pánové se naučili šít. Na Charitě jsme stejně jako ostatní začali stříhat, žehlit a šít.

Ale bylo z čeho? Oslovili jsme několik firem a najednou jsme měli látky. Velké poděkování chceme vyjádřit paní Monice Halaškové z Nové Dědiny, firmám Zdeňka Chmelařová – Zdekor z Malenovic a Epos Duo ze Zlína, díky kterým jsme získali látky a mohli šít. Šila celá Charita. Roušky nám nosili také dobrovolníci z řad Maltéžské pomoci i dobrovolníci z našeho okolí, přidali se i někteří lidé z farnosti. Všem vám patří velké díky.

Omezení se dotkla i pastorační služby. Od vyhlášení zákazu návštěv nebylo možné konat v charitní kapli bohoslužby. Proto klienti ve větší míře využívali možnosti pravidelných návštěv se svatým přijímáním na pokojích. Ty mohly probíhat opět za velmi přísných hygienických podmínek. Od konce března ani to už není možné. Nedávno naši klienti s nadšením sledovali televizní přenos mše svaté s naším otcem Pavlem. Děkujeme vám všem, kdo na nás v těchto dnech myslíte v modlitbě. ■

Jan Žalčík

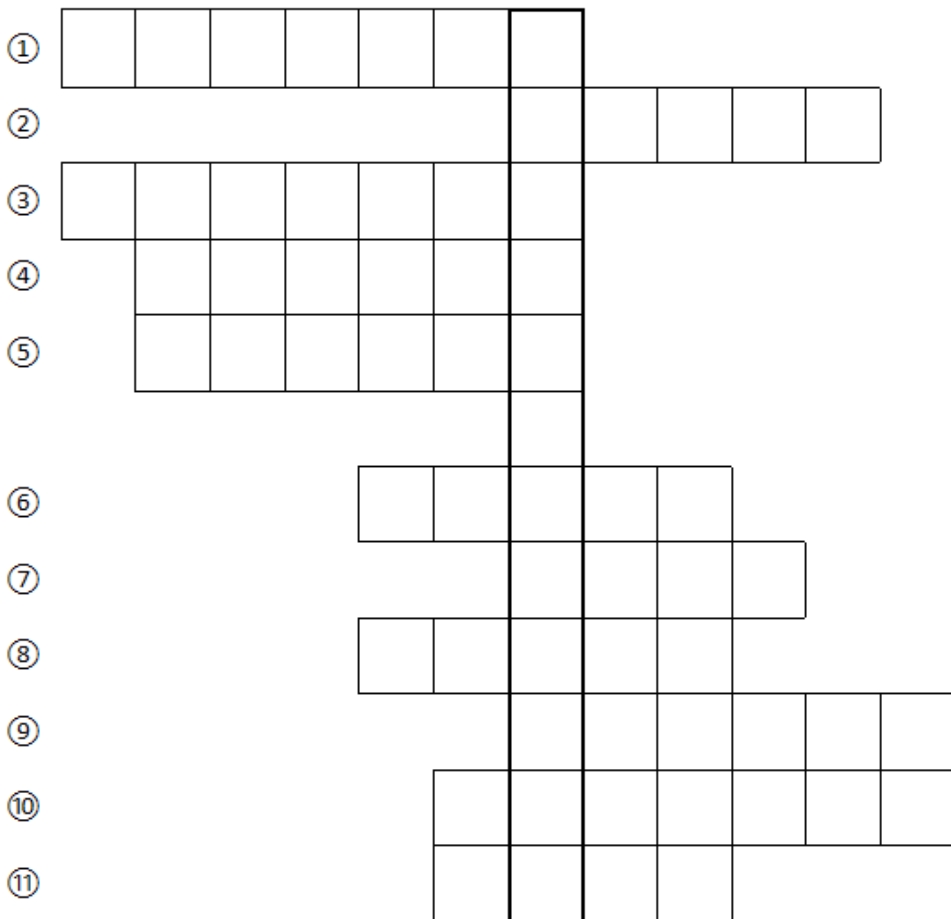
FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Pavla Dražná. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Zdeňk Kvasnica a archiv autorů. Uzávěrka dalšího čísla: 31. 5. 2020. Vydání dalšího čísla: 14. 6. 2020.

Velikonoční doplňovačka pro děti

Na Velký pátek byl Pán Ježíš ukřižován, aby dal Bohu oběť za všechny hříchy, které lidstvo páchá. Ještě než na kříži zemřel, dal lotrovi po pravici, který byl s ním také ukřižován, příslib, že mu budou odpuštěny jeho hříchy a že dojde do nebeského království. Když vyluštíš velikonoční křížovku, dozvíš se jméno tohoto člověka, který se jako první stal svatým.

- 1) Který vládce kromě Piláta ještě rozhodoval o osudu Pána Ježíše?
- 2) Kdo probodl Pánu Ježíši bok?
- 3) Jak se jmenuje pahorek, na kterém byl Pán Ježíš ukřižován?
- 4) Které zvíře se vyskytuje v příběhu o ukřižování Pána Ježíše?
- 5) Jak se nazývá čtvrtek, kdy Pán Ježíš uštanovil eucharistii?
- 6) Který z učedníků se po smrti Pána Ježíše oběsil?
- 7) Která čtyři písmena bývají obvykle vyobrazena na desce, kterou nechal na kříž Pána Ježíše připevnit Pilát?
- 8) Který tajný učedník nakonec sňal tělo Pána Ježíše z kříže?
- 9) Jak se jmenoval sluha, kterému Šimon Petr uťal ucho?
- 10) Jak se jmenoval zločinec, který byl na příkaz Piláta propuštěn z vězení?
- 11) Na jakém zvířeti vjel Pán Ježíš před Velikonoce do Jeruzaléma?